

2. Про затвердження Порядку проведення Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами державного фінансового аудиту діяльності суб'єктів господарювання: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.03.2019 р. Урядовий кур'єр від 03.04.2019 р. № 64.

3. Горяєва О. Аудиторські правовідносини: господарсько-правовий аспект. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки. 2013. Вип. 3. С. 76–81.

4. Андреев В.Д. Правовое регулирование аудита в России. М. : ИНФРА-М, 1996. 128 с.

5. Ілларіонон О.Ю. Організаційно-господарські правовідносини в контексті виконання положень угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Юридичний бюлетень. 2016. Вип. 2. С. 34–43.

6. Актуальні проблеми господарського права: навч. посіб. / за ред. В.С. Щербини. К. : Юрінком Інтер, 2012. 528 с.

7. Горяєва О. Аудиторські правовідносини: господарсько-правовий аспект. Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Юридичні науки. 2013. Вип. 3. С. 76–81.

8. Внутрішній аудит: навчальний посібник / за ред. Ю.Б. Слободянка. Суми :ТОВ «ВПП «Фабрика друку», 2018. 248 с.

9. Кінащук Л. Л. Права та обов'язки аудиторів у законодавстві України. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2014. № 1. С. 120–128.

10. Ашмаріна Є.М. Правове забезпечення контролю, обліку, аудиту і судово-економічної експертизи. Підручник. 2015. 288 с.

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ СІНГАПУРСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО МЕДІАЦІЮ

Поліщук В. В.

аспірант

Університету економіки та права «КРОК»

м. Київ, Україна

Тривалий період у часі міжнародні документи у сфері комерційної медіації, що були ухвалені ЮНСІТРАЛ, регулювали питання виконання угод, ухвалених за результатами медіації. При цьому, порядок примусового виконання угод, укладених у рамках транскордонних комерційних спорах, залежить від різних юрисдикцій. У деяких країнах необхідним є подання позову до компетентного суду.

07 серпня 2019 року у Сінгапурі сорок шість країн світу підписали міжнародну конвенцію про медіацію. За словами сінгапурської дослідниці Наді Александер, важливість Сінгапурської конвенції у тому, що Конвенція вперше сприяє виконанню міжнародних комерційних угод про врегулювання в результаті медіації [2].

На думку грецького медіатора Харіса Мейданіса, Сінгапурська конвенція про медіацію має на меті забезпечити міжнародне пряме виконання угоди про медіацію у всьому світі. Це означає, що вимоги щодо державного контролю повинні виконуватися у кожній державі, яка підписала Сінгапурську конвенцію про медіацію. При цьому, не потрібно здійснювати перегляд угоди про медіацію або реалізовувати будь-які виконавчі дії для реалізації такої угоди [1].

Сінгапурська конвенція про медіацію базується на Нью-Йоркській конвенції. Відтак, за словами американського дослідника Сурья Капура, тлумачення положень Нью-Йоркської конвенції можуть застосовуватися до Сінгапурської конвенції про медіацію [6].

Разом з тим, Сінгапурська конвенція про медіацію є не лише документом, який робить чіткими правила виконання угод, досягнутих під час транскордонної медіації, але і вносить зміни до багатьох юрисдикцій. Фактично, такі зміни не підтримали країни, які і відмовилися від підписання Конвенції. Ті ж країни, які стали підписантами, отримали певні виклики для себе. До них належить і Україна, яка також підписала Сінгапурську конвенцію про медіацію.

На думку українського медіатора Наталії Безхлібної, за умовами Сінгапурської конвенції про медіації, якщо компанія з України та з іншої країни-учасниці Конвенції матиме спір, врегульований в ході медіації, то для виконання угоди, що прийнята за результатами медіації, сторона угоди звертається до компетентного органу країни-учасниці, на території якої необхідно здійснити виконання. Після чого компетентний орган, а в Україні – це Апеляційний суд міста Києва, здійснює загальну формальну перевірку угоди на відповідність положенням Конвенції і впевнюється, що угода підписана сторонами та укладена за наслідками медіації [8]. Далі саме виконання угод має проводитись відповідно до процесуальних норм країни-учасниці і на умовах, викладених у Конвенції [8]. Основною перевагою для України є офіційна заява усьому світу та країнам підписантам, що наша держава визнає і готова сприяти та використовувати медіацію. Все це допомагатиме поліпшенню інвестиційного клімату [7].

Разом з тим, якщо мова йде про країни Європейського Союзу, то наразі питання процедури медіації у державах-членах регулюється на підставі Директиви про медіацію 2008/52/ЄС. Норми вказаної Дирек-

тиви застосовуються і до транскордонної медіації. Уряди державних органів повинні спочатку отримання рішення у процедурі медіації у державі, яка є членом Європейського Союзу, щоб отримати право на транскордонне внутрішньоєвропейське правозастосування [1].

У той же час, Сінгапурська конвенція про медіацію приносить зміни до регулювання питання виконання угод про медіацію у ЄС. Фактично, упускається первинний контроль у країні, де досягнуто угоди про медіацію. За умовами Сінгапурської конвенції про медіацію, з моменту набуття чинності вказаної Конвенції контроль буде здійснюватися виключно на стадії виконання угоди про медіацію у країні, де і має бути виконання угоди [1].

Окрім того, як зазначає Харіс Мейданіс, загалом же сфера дії Сінгапурської конвенції про медіацію є вужчою, ніж наразі законодавство ЄС, яке регулює медіацію у цивільних та комерційних справах [1].

Не менш важливими є погляди інших країн на Сінгапурську конвенцію, яка і для них стала певним викликом.

За словами професора Університету Чжецзян Гігуо Ван, в основі китайської культури – конфуціанство, яке вчить гармонії, у тому числі у відносинах. Якщо міжособистісна гармонія порушується, то її можна відновити шляхом компромісу. З цією метою для допомоги у відновленні гармонії залучаються поважні посередники. Гігуо Ван стверджує, що медіація завжди була частиною китайської культури. При цьому, посередники не проходили навчання, але вони користувалися повагою та довірою у сторін, у яких була порушена міжособистісна гармонія. Легалізація та формалізація виконавчих проваджень, які запроваджуються за умовами Сінгапурської конвенції про медіацію, контрастують із китайськими цінностями. Тим не менше, Китай став підписантом Сінгапурської конвенції, оскільки медіація є важливим елементом для досягнення домовленостей з іноземними компаніями [5]. Разом з тим, як стверджує китайський медіатор Вей Сун, наразі у Китаї є певні проблеми та занепокоєння щодо Сінгапурської конвенції про медіацію. Зокрема, Китаю бракує законодавства про медіацію у комерційних спорах. Наразі у Китаї не існує спеціалізованого закону про комерційне посередництво, а Закон про народну медіацію (посередництво), який був прийнятий у 2010 році як перший в Китаї закон про медіацію, фактично перешкодив розвитку комерційної медіації у Китаї. Як результат, наразі багато важливих питань, таких як кваліфікація медіаторів та конфіденційність медіації, не визначаються законами. На думку Вей Суна, підписання Китаєм Сінгапурської конвенції про медіацію підсилює певні законодавчі прогалини у комерційній медіації [3]. Однак, враховуючи важливість економічного розвитку Китаю,

Сінгапурська конвенція про медіацію може стати цілком важливим етапом розвитку комерційної медіації у країні, так і механізмом швидкого врегулювання міжнародних спорів.

Сінгапурську конвенцію про медіацію підписали і країни з Близького Сходу: Йорданія, Катар та Саудівська Аравія. На думку дослідників із Об'єднаних Арабських Еміратів Сари Колейлат-Аранхо та Айшварії Наїр, посередництво історично було невід'ємним елементом традиційної структури вирішення суперечок на Близькому Сході. Хоча медіація користується популярністю як неформальний спосіб врегулювання комерційних спорів у всьому регіоні, останнім часом спостерігається постійний розвиток і в галузі комерційної медіації [4].

Медіація у Йорданії, Катарі та Саудівській Аравії здійснюється на підставі певних норм та правил. У Йорданії ще у 2006 році було прийнято Закон про медіацію. За умовами вказаного Закону медіація мала бути завершеною протягом трьох місяців з моменту її початку. Закон забезпечив розвиток судової та приватної медіації [4]. Тож, підписання Сінгапурської конвенції про медіацію має тільки підсилити розвиток медіації.

У Саудівській Аравії Саудівський центр комерційного арбітражу, який було створено у 2016 році, надає як послуги арбітражу, так і медіації. Окрім того, Центр розробив правила медіації, а також етичний кодекс медіаторів. У грудні 2019 року Міністерство юстиції вперше організувало програму підвищення кваліфікації судових медіаторів із врахуванням передового міжнародного досвіду [4]. Для цієї країни Сінгапурська конвенція про медіацію може стати стимулом не лише для активного розвитку медіації, але і для розробки регулювання медіації на рівні законодавства.

У Катарі у 2006 році був створений Катарський міжнародний центр примирення та арбітражу, який у травні 2012 року прийняв Примирні правила, що були складені за зразком правил ЮНСІТРАЛ. Окрім того, з 2010 року Катарський міжнародний суд і центр врегулювання суперечок також надає послуги медіації у партнерстві з Центром ефективного вирішення спорів (CEDR) [4]. Тож, Сінгапурська конвенція про медіацію є новим базисом для виконання угод, що прийняті за результатами медіацію.

Як видно з досвіду багатьох країн світу, Сінгапурська конвенція про медіацію стає певним викликом для конкретної країни у питаннях реалізації її положень. Однак, стає і стимулом для пошуку варіантів розвитку медіації та законодавчого регулювання

Література:

1. Haris Meidanis. Singapore Convention Series: A Plea For The Adoption Of The Singapore Mediation Convention By The EU. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2019/03/20/singapore-convention-series-a-plea-for-the-adoption-of-the-singapore-mediation-convention-by-the-eu/>
2. Nadja Alexander. Singapore Convention on Mediation. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2018/07/24/singapore-convention-mediation/>
3. Wei Sun. Singapore Convention Series – Why China Should Sign the Singapore Mediation Convention: Response to Concerns (Part I). [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2019/07/19/singapore-convention-series-why-china-should-sign-the-singapore-mediation-convention-response-to-concerns-part-i/>
4. Sara Koleilat-Aranjo, Aishwarya Nair. Singapore Convention Series – Mediation In The Middle East: Before And After The Singapore Convention. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2019/10/30/singapore-convention-series-mediation-in-the-middle-east-before-and-after-the-singapore-convention/>
5. Olivia Sommerville. Singapore Convention Series – Strategies of China, Japan, Korea and Russia. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2019/09/16/singapore-convention-series-strategies-of-china-japan-korea-and-russia/>
6. Surya Kapoor. Singapore Convention Series: How Does The Singapore Mediation Convention Affect International Dispute Resolution? ISDS Perspective. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mediationblog.kluwerarbitration.com/2019/11/15/singapore-convention-series-how-does-the-singapore-mediation-convention-affect-international-dispute-resolution-isds-perspective/>
7. Наталія Безхлібна. Україна підписала Сінгапурську конвенцію, що спрощує виконання міжнародних угод, укладених за результатами медіації. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://jur-gazeta.com/dumka-eksperta/ukrayina-pidpisala-singapursku-konvenciyu-shcho-sproshchue-vikonannya-mizhnarodnih-ugod-ukladenih>
8. Наталія Бехлебная. Альтернатива для инвесторов: что дает Украине подписание Сингапурской конвенции. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.eurointegration.com.ua/rus/experts/2019/08/8/7099440/>